

— Da, tod se dobi dobro, komur se dopada, jaz ga že ne maram, je odgovorila Vera, da vendar nekaj reče došli gospodični.

— Sedaj pa idemo — je dejala teta.

Stopali so navzdol, večinoma molčé. Ko sta Vera in Leandri zajedno v gledala kak cyclamen, zaletela sta se oba ponj, na zadnje sta v sili odtrgala cvetki glavo ter vse skupaj zagnala daleč v gozd.

V mestu so se poslovili. Leandri se je odpeljal še tistega dne v Ljubljano in dalje v Istro; Vera je pa ostala na Kranjskem, dokler je niso stariši pričeli siliti, naj vendar pride domov.

Bilo je že precej mrzlo in vedno deževno, a Vera se je čutila na Gorenjskem jako dobro. Slednjič se je morala vendar udati in nekega meglenega dne v začetku oktobra sedela je zamišljena v coupeju brzovlaka, ki je hitel proti jugu. (Konec prihodajič).

V jutru — detetu! —

Padaj svetla rosa z néba,
cvetju v zlate čase padaj...
kar mu ljúbo, kar mu tréba —
v mlada srčeca pokladaj!

In kristali bodo jasni
se na cvetju lesketali,...
in škrjančki bodo glasni
v vojni travi ščebetali...

Jaz pa nemo gledam ná te
dete drago, — cvetka živa...
ko odsév ljubezni zlate —
v jasnih ti očeh počiva...

Zagorska.

Razno.

Obleka. Spisal prof. Julij plem. Kleinmayr.

Kakor je koncem srednjega veka izginilo pravo viteško mišljenje, tako se je tudi v nižjih slojih pokazal nekak propad nramnega vedenja. Težnja po izvršitvi surovih napadov je bila od dne do dne bolj vidljiva. Nomejena razpašnost se je nastanila mesto prejšnje preprostosti in skromne zadovoljnosti. Pretirana gizdavost, ki je že mejila na komično smešnost, se je vrinila v modo raznih oblek in kostumov posameznih stanov. Tako n. pr. so se prikupile obleke, ki so bile sestavljene iz raznobarnih tkanin in na katerih so bile